

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kukorelli Tamás jogtanácsos által képviselt felperes neve felperesnek, a Csik és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen pénzbeli szolgáltatás visszatérítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. július 8-án kelt 9.G.41.310/2006/50. számú ítélete ellen az alperes részéről 51. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja. Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperes részére 50.000 (Ötvenezer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) által a 1054 Budapest, K. I. u. . szám alatti irodaépület-együttesben elvégzendő műszaki, üzemeltetési és karbantartási munkáinak elvégzése tárgyában 2003. októberében kiírt ajánlati felhívással indított közbeszerzési eljárás befejezéséig a Budapest, V. Kerület H- u. ., A. u. ., A. u. ... szám alatti épületek üzemeltetési, karbantartási és fenntartási munkáit a felperessel korábban megkötött szerződés alapján az alperes látta el. A felperes a közbeszerzési eljárás alapján megkötött szerződéssel azt a célt kívánta elérni, hogy az üzemeltetési feladatokat egyösszegű díj fizetése ellenében egy személy lássa el. Az alperes az ajánlattételi felhívásra 2003. novemberében nyújtott be ajánlatot. Az ajánlat szerint a szerződésben kikötött átalánydíj tartalmazza a közbeszerzési ajánlati dokumentációban rögzített műszaki, üzemeltetési és karbantartási szolgáltatás pénzbeli ellenszolgáltatását.

A felek között a fenti közbeszerzési eljárás lezárásának eredményeképpen 2003. december 29-én határozatlan időtartamra szóló szerződés jött létre, amelyben az

alperes a Budapest, V. Kerület K. I. u. .szám alatti épületegyüttes műszaki, üzemeltetési és karbantartási munkáinak elvégzésére, míg a felperes havi 1.075.000 forint átalánydíj megfizetésére vállalt kötelezettséget. A műszaki, üzemeltetési és karbantartási munkák körébe tartozó munkanemeket a szerződés részét képező külön melléklet sorolta fel. A szerződés rendelkezett arról is, hogy az átalánydíjas szolgáltatások körébe nem tartozó, de a szerződés keretében egy megrendelés alapján végzett eseti karbantartási és javítási munkák értéke legfeljebb 700.000 forint/alkalom + áfa lehetett, míg az átalánydíj magában foglalta az üzemeltetéshez szükséges rezsianyagok árát is. Ezt meghaladóan a szerződő felek az anyagok árát és a külön eseti javítások díját csak külön megrendelések alapján számolhatták el és az átalány díjon kívüli szolgáltatások tárgyában külön megállapodás megkötésére vállalt kötelezettséget. A felek 2004. január 5-én az általuk megkötött szerződést akként módosították, és megállapodtak abban, hogy az alperes a megrendelt külső szolgáltatók számláit a megrendelője felé továbbszámlázhatta, amelynek megfizetésére a felperes havonta utólag vállalt kötelezettséget. A felek az átalánydíj mértékét a 2005. február 15-ei megállapodásukkal havi 1.134.125 forintra, míg a 2006. január 12-i szerződésmódosítással havi 1.092.100 forint + áfára módosították, ez utóbbi megállapodás keretében az alperes által vállalt szolgáltatásokat kiterjesztették további irodaépületek üzemeltetésére is.

A felperes az alperes által korábban kiállított számlákat 2006. első negyedévében az elvégzett szolgáltatások alapulvételével felülvizsgálta és arra a megállapításra jutott, hogy az alperes külön pénzbeli szolgáltatást követelve, a módosított szerződésben kikötött átalánydíjon belül elvégzendő munkákról is számlákat bocsátott ki. Ennek eredményeképpen a felperes a 2006. április 19-ei írásbeli nyilatkozatában 5.483.305 forint, míg a 2006. május 5-ei írásbeli nyilatkozatában további 5.046.907 forint olyan pénzbeli szolgáltatást jelölt meg, amelyekben az alperes az átalánydíj alapjául szolgáló szolgáltatásokat tüntette fel.

A felperes 2006. augusztus 24-én indított keresetet az alperessel szemben. Megváltoztatott kereseti kérelme 10.079.363 forint és ezen összegnek 2006. június 29-től járó késedelmi kamata megfizetésére irányult. Kérelmének indokaként előadta, hogy az alperes a felek jogviszonyára irányadó üzemeltetési és karbantartási munkák ellátására irányuló szerződés szerint az átalánydíjon kívül csak az eseti, általában sürgős beavatkozást igénylő, illetve meghatározott szolgáltatások ellenében nyújthatott be további díj kifizetésére számlát. Előadta, hogy a közbeszerzési eljárás keretében kibocsátott ajánlati felhívással az volt a célja, hogy a szerződő fél véglegesen egy kézben összpontosítva lássa el az üzemeltetéssel együttjáró szolgáltatást, egy meghatározott összegű díj fizetése mellett. Az eljárás célja az irodaépület teljes körű üzemeltetése volt, míg a szerződésben meghatározott szolgáltatás és az átalánydíjként kikötött pénzbeli ellenszolgáltatás mértékét a 2004. január 5-ei szerződésmódosítás önmagában nem érintette. Mindez akként értelmezhető, hogy az átalánydíjba nem tartozó és más cégek által végzett munkák ellenében a továbbszámlázás során a külső szolgáltatók számlái összesítve jelenjenek meg az alperes által benyújtott

számlákban. A közbeszerzési eljárás célja a kiszámíthatóság volt annak érdekében, hogy az üzemeltetéssel kapcsolatos költségek előre tervezhetőek és meghatározhatóak legyenek. A felperes hangsúlyozottan hivatkozott arra, hogy a felperes a korábbihoz képest 2006 óta csökkentett összegű díjat fizet az alperesnek, amelyet azóta sem kifogásolt. Nem vitatott tény, hogy az alperes alvállalkozókat igénybe vehetett, de ez nem arra szolgált, hogy az alperes a felek szerződése alapján követelhető átalánydíjon felül további pénzbeli szolgáltatásra tarthat igényt.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a felek szerződéses jogviszonyát alapul véve az alperes a kikötött átalánydíjon felül kizárólag olyan szolgáltatások pénzbeli ellenértékét számlázta ki a felperessel szemben, amelyeket a felperessel a felek jogviszonyára irányadó szerződés alapján a felperessel szemben jogosult követelni. Ennek alátámasztásként hivatkozott a 2003. november 3-ai bejárason elhangzott nyilatkozatokat tartalmazó jegyzőkönyvre és a 2004. január 5-ei szerződésmódosítás tartalmára. A felperes a számlákban meghatározott pénzbeli szolgáltatás alapját képező szolgáltatások teljesítését igazolta, a számlákat kifizette, ezért indokolatlan volt a kifizetések 2006. évi felülvizsgálata. A szerződés műszaki tartalmát érintően utalt arra, hogy a légkezelő és a klímaberendezés eltérő jellege folytán az alperes jogosult volt a kibocsátott számlákban meghatározott mértékű díjazás követelésére. A felperes a teljesítéseket, valamint a számlákban foglalt díjakat két évig nem kifogásolta, míg az alperest gazdasági szükségszerűség vezette arra, hogy alacsonyabb összegű pénzbeli ellenszolgáltatás mellett is fenntartsa a szerződés hatályát, mert ellenkező esetben a munkavállalók munkaviszonya megszűnne.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdésében foglalt eljárási kötelezettségének eleget téve a feleket az őket terhelő bizonyítási kötelezettség alapján a bizonyításra szoruló tényekről tájékoztatta és a felek által megjelölt bizonyítási eszközök alapulvételével a bizonyítási eljárást lefolytatta, tanúkat hallgatott ki és a felek indítványára igazságügyi szakértőket rendelt ki.

Az elsőfokú bíróság a 2010. július 8-án kelt 9.G.41.310/2006/50. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 10.079.363 forintot, és ennek 2006. június 29-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint 575.600 forint perköltséget. Rendelkezett arról is, hogy az alperes ezt meghaladóan az előlegezett költségét maga viseli. Kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 604.800 forint eljárási illetéket, és megállapította, hogy a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt illetéket ezt meghaladóan az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek által 2003. december 29-én megkötött szerződés alapján a felperes a munkák ellenértékét túlnyomórészt az átalánydíjjal fizette meg, azonban való tényként volt megállapítható az is, hogy a felperes az átalánydíjas munkák ellenében külön díjat

is fizetett az alperes részére. Az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott 2004. január 5-ei szerződésmódosítást a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 207. § (1) bekezdése alapján értelmezve megállapította, hogy a megállapodás a 2003. december 29-én megkötött szerződés tartalmát az átalánydíj elszámolással meghatározó munkákra kiterjedően nem változtatta meg. A szerződésnek az alperes által hivatkozott rendelkezése csak azt határozta meg, hogy az üzemeltetés körébe tartozó, de az átalánydíjon felül megtérítendő ellenértéket milyen időpontban és milyen módon fizetheti ki a felperes. Az elsőfokú bíróság a szerződésmódosítás értelmezése során a közbeszerzési eljárás meghatározó szempontjaként vette figyelembe azt a műszakilag is indokolt célkitűzést, hogy ne a kiírónak kelljen összefognia több karbantartót és gondoskodni külön-külön javításokról, hanem az üzemeltetés teljes menete egy kézben összpontosuljon.

Az elsőfokú bíróság a benyújtott okiratokat, a kihallgatott tanúk vallomásával és a szakértői vélemény-nyilvánításokkal együttesen értékelve állapította meg, hogy az alperes a per tárgyát képező két évben, külön-külön és együttesen is számítva, mindösszesen a kereseti kérelemben foglalt összegnek megfelelő 10.079.363 forinttal magasabb mértékben nyújtott pénzbeli szolgáltatást az alperes részére, mint amennyi az átalánydíjas szerződés tartalma szerint indokolt lett volna.

Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény-nyilvánítás alapján megállapította, hogy az alperes az átalánydíjas szolgáltatáson túlmenően is végzett munkákat, amelyeknek pénzbeli ellenszolgáltatását a felperes külön teljesítette. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésénél figyelembe vette, hogy a szakértői vélemény-nyilvánítások a felek által szolgáltatott okiratok tartalmával összhangban álltak, amelyeket önmagukban nem tett aggályossá a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomása sem.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 389. § (1) bekezdésében szabályozott vállalkozási szerződés feltételeinek alapulvételével a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján együttesen és összességében értékelve megállapította, hogy a felperes az alperes részére a per tárgyát képező időszakban a kereseti követelés összegének megfelelő mértékben ellenszolgáltatás nélkül nyújtott pénzbeli szolgáltatást, amelyet az alperes jogalap nélküli birtokosként tartotta magánál. Az alperes köteles a felperesnek 10.079.363 forint pénzbeli szolgáltatást annak ellenére visszatéríteni, hogy a felperes az alperes által kibocsátott számlákat az érintett időszakban nem kifogásolta. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság az alperest a keresetnek megfelelő összegben marasztalta, míg a késedelmi kamat fizetésére vonatkozó rendelkezés a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésén alapult. A felperes a keresetét megváltoztatta, ezért az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Az alperes előadta, hogy iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, amelyben a felperesnek a szerződéskötéssel elérni kívánt célját rögzítette. Véleménye szerint az elsőfokú eljárás során szolgáltatott okiratokból az elsőfokú bíróság által levont következtetések nem állapíthatók meg. Az alperes a fellebbezésében az

ajánlatkérési dokumentáció második fejezetének második pontjára hivatkozott, amelyből állítása szerint nem állapítható az meg, hogy az ajánlati felhívásban a felperes az elsőfokú bíróság által meghatározott elvárását megfogalmazta, azt a pályázók nem tudhatták és a jelentkezési szándékukat sem befolyásolhatta.

Mindezt alátámasztja, hogy a felvonók üzemeltetésére sem terjedt ki a szerződés, így az sem zárható ki, hogy a klímával kapcsolatos munkák elszámolása külön történik. Az indokolás azért is logikátlan, mert az üzemeltetés akkor is egy kézben összpontosult, amikor az alperes a klímával kapcsolatos feladatok ellátására alvállalkozót vett igénybe, ugyanis a felperesnek csak az alperessel kellett szerződéses kapcsolatban állnia. Az alperes kifogásolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a másodikként véleményt nyilvánító szakértő értékelte és értelmezte a felek szerződését, valamint a kihallgatott tanúk vallomását is, mert ez nem tartozik a szakértő feladatkörébe. A szakértőnek kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy a klímaberendezéssel kapcsolatos munka a karbantartás körébe tartozott-e, avagy nem. A szerződés és a tanúvallomások értékelése és értelmezése a bíróság feladata, amelyet nem háríthat el a szakvéleményekre történő hivatkozással. I. A. és F. Cs. tanúvallomásai alapján határozottan megállapítható, hogy a szerződéses nyilatkozatuk mire irányult. F. Cs. az alperes teljesítésének ellenőrzését és a számlák leigazolását látta el, akinek tanúvallomása alátámasztotta, hogy az összes szakfeladatra tartozó szolgáltatás-rész az átalánydíjon felül továbbszámlezható volt. A felek szerződéskötési ügyleti akarata arra irányult, hogy a másik fél a napi üzemeltetési feladatok kiszervezésével nyújtson szolgáltatást, a díjjal meghatározott összeg lényegében öt fő bérköltségeit fedezhette. Ezt támasztotta alá F. Cs. tanúvallomása is. A tanúvallomások, a szerződéskötés előzményei és a vállalkozói díj összege alátámasztják, hogy a felek szerződéses akarata szerint az alperes a szakfeladatok díjának továbbszámlezására jogosulttá vált, amelyet a teljesítések igazolásával és a számlák kifizetésével a felperes huszonnégy alkalommal ismert el. I. A. és F. Cs. érdektelen tanúk magukra nézve terhelő vallomást tettek. Nem helytálló az elsőfokú bíróság azon indokolása, hogy a tanúvallomások nem tették aggályossá a szakértői vélemény-nyilvánítás eredményét. A szakértők feladata annak a műszaki kérdésnek az eldöntése volt, hogy az elvégzett munka karbantartásnak minősül-e vagy sem. A tanúvallomások nem a műszaki kérdések megcáfolására, hanem a szerződési nyilatkozatok tartalmának feltárására szolgálnak. A tanúvallomásokat nem gyengíti az a körülmény, hogy a tanúk emlékezetből idézik fel a tényeket, mert a tanúvallomásnak, mint bizonyítási eszköznek, pontosan az a lényege, hogy a tanúk elmondják, amit észleltek és amire emlékeznek. Az elsőfokú bíróság az ítéletében egyetlen jogszabályhelyre, a Ptk. 389. §-ára hivatkozik, amelyből a vállalkozói díj visszafizetésének kötelezettsége nem vezethető le. A fentiek alapján az elsőfokú ítélet a megállapított tényállás és az alkalmazott jogszabály tekintetében is megalapozatlan.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Állítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen és helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetést vont le.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával túlnyomó részben egyetért, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki, illetve pontosítja.

Az alperes által több alkalommal is hivatkozott 2003. november 3-án kelt jegyzőkönyv kizárólag azt tanúsítja, hogy a pályázati eljárás alatt az érintettek a vállalt szolgáltatási kötelezettség egyes feltételeit a helyszínen egyeztették. A felek jogviszonyára irányadó vállalkozási szerződés megkötése ezt követően, az ajánlati felhívás műszaki tartalma szerint történt. A fenti előzmények és az ajánlati felhívás alapján lefolytatott közbeszerzési eljárás eredményeképpen megkötött vállalkozási szerződés tárgya az épületegyüttes egészére kiterjedő műszaki, üzemeltetési és karbantartási munkák elvégzése volt azzal, hogy a szerződés részét képező ajánlati felhívás 2. fejezete tételesen és részletesen tartalmazta az átalánydíjjal fedezett és az átalánydíjon kívüli szolgáltatásokat. Az ajánlati felhívás értelmében az épületegyüttes teljes körű műszaki üzemeltetése mellett kell a felhívásban meghatározott szolgáltatásokat ellátni. Az a tény, hogy az ajánlati felhívás kifejezetten és szó szerint nem tartalmazta azt az elvárást, hogy a felperes az üzemeltetés teljes folyamatával egy személyt kívánt megbízni, a szerződés tárgyában megfogalmazott szolgáltatási kötelezettségek együttes tartalmával nem áll ellentmondásban. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a közbeszerzési eljárás alapján megkötött szerződés előzményeit és annak tartalmát helytállóan értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a pályázati kiírás meghatározó szempontját képezte az épületegyüttes egy személy által szervezett üzemeltetése.

Az elsőfokú eljárásban kirendelt igazságügyi szakértőknek a felek jogviszonyára irányadó vállalkozási szerződés műszaki tartalma alapján abban a kérdésben kellett véleményt nyilvánítniuk, hogy az alperes által kibocsátott számlák - amelyek szerint a felperes pénzbeli szolgáltatásként teljesített 10.530.101 forintot - átalánydíjjal fedezett vagy azon kívül eső szolgáltatásokat tartalmaznak-e. A fenti kérdés megválaszolása olyan műszaki szakértelmet igényelt, amellyel az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, ugyanakkor a szakértők az előírt kötelezettségüknek kizárólag a per tárgyát képező vállalkozási szerződés műszaki tartalmának értékelése útján tudtak eleget tenni. A tanúvallomás - akárcsak maga a szerződést tartalmazó okirat - olyan bizonyítási eszköz, amely a szakértő feladatának teljesítéséhez további támpontul szolgálhat.

A Pp. 181. § (1) bekezdése alapján a szakértővel mindazokat az adatokat közölni kell, amelyekre feladatának teljesítése végett szüksége van. Evégből a szakértő a per iratait megtekintheti; a tárgyaláson, ideértve a bizonyítási eljárást is, jelen lehet, a felekhez, a tanúkhöz és a többi szakértőhöz közvetlenül kérdéseket intézhet,

végül egyéb bizonyítást is indítványozhat, amennyiben ez feladatának teljesítéséhez szükséges.

A szakértőnek nemcsak joga, hanem eljárási kötelezettsége is a rendelkezésére bocsátott bizonyítási eszközöknek a feladatának elvégzéséhez szükséges mértékű számbavétele és értékelése. A bíróság az ennek eredményeképpen nyilvánított szakértői véleményt a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt jogkörében eljárva a további bizonyítékokkal együtt köteles értékelni.

A kirendelt igazságügyi szakértők a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság által feltett kérdések megválaszolásához szükséges mértékben értékelték, vélemény-nyilvánításukban a feladatkörükön nem terjeszkedtek túl, míg az elsőfokú bíróság a szakvéleményeket a perben szolgáltatott további bizonyítékokkal együttesen értékelte. Mindezekre tekintettel az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság saját feladatát háritotta a kirendelt igazságügyi szakértőre.

Az időközben hatályon kívül helyezett, de a közbeszerzési eljárás és a szerződés megkötésének időpontjában irányadó, a közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvény 73. § (1) bekezdése a szerződés módosításának lehetőségeit korlátozza. A közbeszerzési eljárás eredményeképpen megkötött polgári jogi szerződést a közbeszerzésekre vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre is figyelemmel - az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott - Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően kell értelmezni. Az üzemeltetési feladatot korábban is ellátó, és megfelelő szakismerettel rendelkező alperesnek az ajánlati felhívás alapján ismernie kellett a vállalt szolgáltatások együttes műszaki feltételeit, valamint - a kikötött átalánydíjhoz mérten - a szolgáltatások és ellenszolgáltatások értékarányát. Mindezt a szerződés 2004. január 5-én kelt módosítása nem érintette, ezért az elsőfokú bíróság a szolgáltatott bizonyítékok okszerű értékelésével jutott arra a meggyőződésre, hogy a közbeszerzési eljárás eredményeképpen megkötött 2003. december 29-ei szerződésben foglalt feltételekhez képest a felek jellemző szolgáltatásának és ellenszolgáltatásának egymáshoz viszonyított aránya nem változott.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság az okiratok, a tanúvallomások és a szakértői vélemény-nyilvánítások együttes értékelésével helytállóan állapította meg, hogy a felperes a Ptk. 389. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek megfelelően megkötött vállalkozási szerződésben meghatározott pénzbeli szolgáltatást meghaladóan további 10.079.363 forintot fizetett meg az alperes részére.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az ellenszolgáltatás nélkül nyújtott pénzbeli szolgáltatást jogalap nélküli birtokosként tartotta magánál, és ennek alapján kötelezte az alperest a visszafizetésre.

Ha a törvény kivételt nem tesz, a tulajdonjog szabályait megfelelően alkalmazni kell a pénzre is (Ptk. 94. § (2) bekezdés). A dologi jog a bankjegy (érme), illetőleg a bankszámlapénz között nem tesz különbséget, míg a Ptk. a birtok fogalmát nem határozza meg, pusztán a birtok megszerzését szabályozza és a birtoklás tényéhez fűz joghatásokat. A bankszámlapénz a bankkal szembeni olyan követelés, amely ingó dologként nem minősíthető. A törvényes fizető eszközként átadott pénzre ezért a Ptk. 94. § (1) bekezdése nem feltétlenül alkalmazható, mert a szolgáltatás a pénzbeli teljesítés módjától függően megvalósulhat a pénz fizikai formában (bankjegy vagy érme) történő átadásában, vagy - a kötelezett bankszámláján tartott bankszámlapénz feletti rendelkezés folytán - annak átutalásában.

A fizető eszközként alkalmazott vagyoni értéket megtestesítő helyettesíthető és forgalomképes pénznek nem a fizikai minősége, hanem az értéke a meghatározó. A pénz átadása az átvevő aktív vagyonát, mint a személyéhez kapcsolódó vagyoni értékű javak összességét növeli, amelynek további átruházásával -- az átruházó tulajdonosi pozíciójától függetlenül - a tulajdonosváltás bekövetkezik (Ptk.119. §). A pénzt átadó személy rovására ellenszolgáltatás nélkül nyújtott pénzbeli szolgáltatás a fentiek alapján vagyoni előnyként kapcsolódik az átvevő személy teljes vagyonához, ezért azt a Ptk. 361. § (1) bekezdésében foglaltak szerint köteles visszatéríteni.

A Ptk. 363. § (1) bekezdése alapján a gazdagodással kapcsolatos vagyoni előnyök visszatérítésére a jogalap nélküli birtoklásra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság indokolását annyiban pontosítja, hogy az alperes az ellenszolgáltatás hiányában nyújtott pénzbeli szolgáltatást a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint köteles a felperes részére - annak járulékaire is kiterjedően - visszatéríteni.

A fenti indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, utalással annak helyes indokaira - a fentiek szerinti pontosítás mellett helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest marasztalta a másodfokú eljárásban a felperest megillető ügyvédi munkadíjban felmerült perköltség megfizetésére. A felperes a másodfokú eljárásban egy - rövid fellebbezési ellenkérelmet magában foglaló - beadványt nyújtott be, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperes ügyvédi munkadíjban felmerülő másodfokú perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte, és a (3) és (5) bekezdésének alkalmazásával határozott.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. január 13.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke
. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő